Autor Guste Santini
Srijeda, 08 Prosinac 2004 20:01

donosi nam na šestoj stranici Jutarnji list od 8 prosinca 2004. godine. Nema šta dijagnoza zdravstva je dana; to je nešto novo što nam nisu u stanju ispričati naši bolesnici. Neki dan je dijagnoza sudstva bila gotovo identična. Problemi školstva gotovo da ne silaze s naslnovnih stranica tiska. Mirovine ostaju gdje jesu. Neki misle da će se odnos mirovina i plaća pogoršati na teret umirovljenika. Ceste želimo dati u koncesiju. I tako dalje. I tako dalje. Sve se odvija po formuli: jučer slabo, danas gore, sutra obećavajuće (pesimisti misle zabarinjavajuće). Sve je deprimirajuće, a vlast nam govori kako je što/šta bolje samo mi to ne vidimo. Očito smo slijepi.

Procjena i ocjena ekonomske politike i mogućih kretanja u gospodarstvu je na ovim stranicama bilo na desetke. Stalno sam isticao svoju zabrinutost i ukazivao što se i zašto događa. Ne jednom sam upirao prst u susjednu nam Sloveniju koja, usprkos problemima, smanjuje svoj zaostatak u razvijenosti prema najrazvijenijim zemljama svijeta. Nitko više ne spominje kako bi se Slovenija morala dodatno liberalizirati, kako bi morala ubrzati privatizacija i tome slično. Slovenija je primljena u klub razvijenih i ima pravo da provodi svoju ekonomsku plitiku. MMF, WB ili WTO nadnacionalne su institucije kojim se Slovenija služi kako bi dinamizirala razvoj.

Nasuprot sloveniji mi imamo MMF kao kontrolora vlasti da li je ista izrvšila domaću zadaću ili nije. Očito nismo baš revni učenici jer nam presdstavnik MMF-a raspravlja s predsjednicima saborskih odbora. Očito mi neznamo pa nas treba podučiti ili još gore možda je cijela prica samo uvod u dramatične rezove koju nam predstavnik MMF-a najavljuje.

Zadovoljan je, kako navodi Jutarnji list, glede proračuna i to posebno onog dijela koji se odnosi na veličinu deficita. Ne progovara o bitnim problemima jer ga to zapravo, s pravom, ne interesira. Kao ilustraciju upućujem čitaoca na četredesetak kjniga časopisa Ekonomija/Economics koji je pratio gospodarsku zbilju od prvog aranžmana s MMF-om. Ono što se sada zahtjeva od Hrvatske mi (autori koji su objavljivali u časopisu) smo tražili prije desetak godina. Tadašnje kritike koje su predstavljale želju za boljim sutra dočekivane su na nož. Najblaže kvalifikacije su bile da smo pesimisti, ali je bilo i onih koji su nas svrstavali u (ne)prikrivene neprijaatelje Hrvatske.

Bilo kako bilo napis u Jutarnjem listu je za mene znakovit. Njprije smo imali stand by aranžmane na nivou države. Potom smo javno isticali kako ne želimo novi stand by aranžman, ali (nakon izbora) eto ipak ćemo ga potpisati, da bi nam danas stand by aranžman bio «slamka spasa». Danas, MMF raspolaže informacijama prije saborskih zastupnika što Vlada ne krije. Tako nam izgleda sadašnjost, a budućnost, u uvjetima postojeće filozofije, biti će gora. Mi naprosto ne vidimo, ili nećemo vidjeti da je politika MMF-a gotovo svuda u svijetu produbila krizu a gotovo ju nigdje nije rješila. Osim toga MMF nije institucija koja je osnovana da rješava razvojne već likvidne probleme, ali to je jedna druga tema.

Problemi su u privrednoj aktivnosti. Smanjenje bilo kojeg oblika potrošnje kako bi se smanjila potražnja nije aktivni već kontraktivni pristup. Kontrakcija bi za Hrvatsku značila katastrofu. Konačno upravo veća potražnja od ponude (što pokriva deficit trgovinske bilance) nam pokazuje da inflacija nije napustila ove prostore. Naprosto deficit trgovinske bilance valja shvatiti

kao cijenu koju ćemo jednom platiti za današnju cjenovnu stabilnost. Hrvatska postaje sve nestabilnija zemlja i prosvjedi, odnosno, socijalni bunt postat će dio svakodnevnice – na žalost.

U kampanji za predsjednika države o ovim pitanjima kandidati ne progovoaraju. Sve se odvija po formuli ako izaberete mene biti će bolje. O tome kako će se to ostvariti ne čujemo ni riječi. Slušamo o «zmazanom vešu» koji se iznosi pred javnost i to tada postaju bitna pitanja o kojima se raspravlja i preraspodjeljuje biračko tijelo.